

III

Thị trấn Lục Sơn xưa chỉ là một nơi nghèo xác xơ. Đất đai Lục Sơn tuy rộng nhưng cằn cỗi và hầu hết là đồi trọc. Dân Lục Sơn chỉ có mỗi nghề phụ là đi làm cửi vạn ở khắp nơi. Nhưng dăm năm nay, từ khi con đường cao tốc Hà Nội - Lạng Sơn được mở và chạy qua thị trấn thì nơi đây nhanh chóng trở nên sầm uất. Thị trấn là nơi tập kết hàng lậu từ Trung Quốc về. Thị trấn là nơi trú ngụ của đội quân cửi vạn đông đảo từ khắp các tỉnh phía Bắc kéo về. Và dĩ nhiên, khi đồng tiền đã thật sự có mọi giá trị ở đây thì các dịch vụ vui chơi giải trí cũng nhanh chóng phát triển. Các quán karaoke, cắt tóc thư giãn, cà phê vườn mọc lên như nấm; đội quân chị em "buôn bán bằng vốn tự có" từ nơi khác ùn ùn kéo về và cũng không cần phải che đậy bộ mặt của mình như những ngày đầu mới tới mà đã nghênh ngang đi lại trong thị trấn, vênh mặt thách thức với những cái nhìn khinh bỉ, ghê tởm của những người dân Lục Sơn. Quán ăn cũng mọc lên nhan nhản, nhưng nhiều nhất vẫn là

quán thịt chó. Dân Lục Sơn vốn có thói quen ăn thịt chó quanh năm, kể cả ngày mừng một Tết. Các dịp giỗ chạp, cưới xin, ma chay, liên hoan tổng kết cơ quan, tiệc tùng mừng sinh nhật hay ăn mừng con đầy tháng, đầy năm... tất cả không bao giờ thiếu thịt chó. Cũng có thời kỳ dân Lục Sơn tập thay đổi khẩu vị, họ làm cỗ bàn theo kiểu dưới xuôi, nghĩa là cỗ có thịt gà luộc, có giò, nem, ninh mọc, có nộm đu đủ, có xôi gấc nén... nhưng chỉ được ít lâu, họ đành quay về kiểu ăn truyền thống. Theo người dân Lục Sơn, cỗ mà không có thịt chó, ăn cứ nhạt hoét, vô duyên thế nào ấy.

Quán thịt chó của nhà Tư "xôm" thuộc vào loại nổi tiếng nhất Lục Sơn. Cái sự nổi tiếng này có được không phải vì tài nghệ nấu nướng mà lại là vì khách được ngồi ăn trên những tấm phản gỗ lim dày đến hơn chục phân; vì chủ quán chế được nhiều loại rượu nhằm đạt cho được mục đích "chồng uống vợ khen" ; và trên cả là một thái độ phục vụ rất tận tình nhưng pha chút chất giang hồ hảo hán của Đào Đình Tư. Vì anh ta có bộ râu quai nón lúc nào cũng như cái vành sắt ôm chặt lấy khuôn mặt vuông chữ điền đen bóng nên mới có biệt danh Tư "xôm". Lý lịch của Tư cũng không phải sạch sẽ gì. Đã từng có hai tiền án, một tiền sự vì các tội buôn lậu, gây rối trật tự trị an, chống người thi hành công vụ. Cứ vừa ra tù chưa được ấm chân thì anh ta lại mắc tội khác. Quãng đời

giang hồ của Tư "xôm" đột nhiên chấm dứt khi anh ta phải lòng một cô gái người Tày quê ở Đồng Mỏ - Lạng Sơn. Từ khi yêu cô gái, và nhất là sau khi cưới vợ, Tư bỗng thay đổi hẳn tính nết. Anh ta chỉ thú làm ăn, sống hiền lành đến mức không thể tưởng tượng nổi và rất mực lễ phép với mọi người. Sau khi lấy vợ, Tư bỏ nghề đi buôn và mở quán thịt chó. Quán của Tư "xôm" không đông khách lắm bởi nhà chật, chỉ có năm mâm xếp tám. Nhưng vì mọi người thích đến ăn ở đây nên không lúc nào vắng khách. Vì vậy, vào những dịp cuối tháng, khách muốn ăn phải giữ chỗ từ trước.

Theo như hẹn buổi sáng, khi trời sắp tối, Thành, Đức và hai cảnh sát hình sự của Công an tỉnh đến quán Tư "xôm". Họ chọn một chiếc phản nằm ở góc khuất nhất và gọi mấy món thịt luộc, chả nướng, dồi, dưa mặn... Mấy cảnh sát hình sự của tỉnh, Tư "xôm" chả lạ gì. Bình thường thì anh ta cũng có thể buông dăm câu đùa cợt nhưng hôm nay, thấy có người lạ, nên Tư giữ thái độ gần gũi vừa phải.

Các cảnh sát ngồi ăn, cũng chạm ly leng keng nhưng trên gương mặt mỗi người lộ rõ vẻ bồn chồn vì chờ đợi người lái xe ban sáng. Buổi sáng, sau khi nói chuyện với người lái xe, Thành cũng đã nhờ cảnh sát hình sự của tỉnh xác minh nhanh anh này, nhưng chưa có kết quả. Không phải là vì khó khăn mà do anh trình sát chịu trách nhiệm quản

lý địa bàn vận tải hành khách tư nhân đi nghỉ mát trong Thành phố Hồ Chí Minh.

Trong khi đó, tại bãi xe, anh chàng lái xe đang ngồi đánh tá lả với ba người khác. Một người cùng chơi hỏi:

- Sao sáng nay bọn công an hỏi mày lắm thế?

- Các ông ấy muốn tìm vụ tai nạn tuần trước.

- Tao trông trong ấy có mấy tay mặt mũi ghê lắm, nom như lính hình sự chứ không phải giao thông?

- Mày chả hiểu cái gì cả. Cảnh sát điều tra cũng có bộ phận điều tra tai nạn giao thông. Thôi, tao không chơi nữa.

- Hôm nay mày làm sao vậy, đầu óc cứ để đi đâu - Gã kia nói vậy rồi xoa bài.

Anh lái xe ra ngoài và thủng thẳng đi. Được một đoạn ngắn, anh ta bỗng quay ngoắt lại. Một người đang bám theo anh ta vội nép vào gốc cây. Anh ta cười nhạt và bảo một tay xe ôm:

- Mày chở anh đi mát-xa.

Xe ôm chở anh ta đến một cơ sở mát-xa nằm tại một khách sạn lớn ở thị xã. Anh ta vào trong nhưng chỉ một thoáng lại quay ra và thuê một xe ôm khác đến thẳng chỗ quán thịt chó.

Thấy anh lái xe vào, Tư "xồm" vồn vã:

- Chào ông em! Đi có một mình thôi à?

Liếc nhìn thấy các cảnh sát ngồi phía trong, anh ta rất tự nhiên chỉ tay vào:

- Mấy ông anh là cảnh sát hình sự trên Bộ về, lâu không gặp, hôm nay mới có dịp ngồi với nhau.

Tư "xôm" cười hì hì:

- Ngại quá nhỉ, hóa ra chú lại chơi thân với cả cảnh sát hình sự. Lúc này họ đến đây, anh biết ngay là công an. Chắc họ đang có việc cần chú mày giúp phải không?

- Chả có gì, mà thôi, ông anh cứ kín chuyện cho em nhờ. Ờ, công an là chỗ dựa tin cậy của lái xe mà lại. Mà này, ông đừng có mua chó của mấy thằng "cẩu tặc" đấy nhé, kéo có ngày can tội tiêu thụ của gian đấy.

- Chú chỉ được cái ăn nói linh tinh. Không phải dạy dĩ vãng vấy. Anh là không thèm mua của ăn cắp. Mình thịt chó đã là có tội, lại mua đồ ăn cắp... thế là tội chồng lên tội. Giời không để yên đâu.

Gã lái xe đến bên phản và rất tự nhiên, anh ta trèo lên:

- Các bác đợi em lâu chưa? À, cũng mới thôi, mấy đĩa thịt còn đầy thế này... Nói rồi, anh ta cao giọng: - Làm cho mấy bát chân hầm thuốc bắc, và lấy loại rượu tử tế ra đây. Đến quán Tư "xôm" mà không ăn mấy món hầm thì coi như chưa đến.

- Quán anh rượu nào mà chả tử tế!

Tư Xôm mang ra hai chai rượu nếp cái trắng đục đưa cho gã lái xe:

- Hừ, cái thứ rượu nếp cái này chỉ dành cho đàn bà - Anh ta giờ chai rượu đặc như nước gạo lên lắc lắc - Trả ông, cho tôi rượu ngâm... ngâm cà chó với đồ trọng, thực địa ấy!

Từ "xôm" lại đơn đả mang các thứ ra. Lúc này, anh ta mới giới thiệu:

- Em tên Chí, bọn chúng gọi em là Chí "phèo".

- Chí "phèo" đòi "áp chót" hay "đòi chót"? - Thành vui vẻ hỏi, tự dưng anh cũng thấy mến người lái xe này.

- Đòi "áp chót" thôi! Nào, mời các ông anh.

Uống hết chén rượu, Chí liếc ra ngoài rồi hạ giọng:

- Em không biết là thằng Quả có quan hệ thế nào với thằng... thằng Tám buôn ma túy mà mới được hoãn án tử hình. Nhưng sáng sớm hôm nay, em đến chợ gặp con bồ nó là Thúy, cũng là để hỏi giá vải và quần áo Trung Quốc. Nhân tiện em hỏi thằng Quả, nó nói là đi đâu rồi. Gặng mãi, nó mới hé răng nói là đi Sài Gòn. Thế rồi sau đó em đi mua tờ báo và đọc mới biết tin thằng Tám được hoãn án tử hình. Em đoán ra ngay là thế này: thằng Quả cũng phải chuồn vì nó chở ma túy từ biên giới về đã mấy năm rồi. Ngày trước, nó chạy hàng cho Công ty Ngọc Thảo I, nhưng đầu năm ngoái thì bị đuổi. Sau nó hay chở hàng nông sản như vải thiều, dưa, rồi cá, gà, vịt cho mấy trang

trại. Người mà hay thuê nó là lão Túy "đen", chủ trang trại lớn nhất Lục Sơn.

- Có phải ông Túy có con tên là Tiến, Tổng giám đốc Công ty Thành Đạt không?

- Đúng thế. Lão Túy có hai vợ. Thằng Tiến là con vợ cả, nó giỏi lắm, đã từng đoạt giải tin học toàn quốc. Nghe nói công ty nó bây giờ là cực mạnh. Chủ tịch tỉnh mình còn phải nể trọng nó.

- Ông chỉ được cái phóng đại, tôi lạ gì ông Túy "đen" của tỉnh chúng tôi - Thành cười và vỗ vai Chí - Mà này, ông căn cứ vào đâu mà biết nó buôn ma túy.

- Ngày xưa, nó đã rủ em. Mà nói thật là em cũng đã chạy cho nó một chuyến hồi năm "tám mươi". Ngày ấy, chính phủ còn đang phát động trồng cây đặc sản A, dân Hà Giang, Lai Châu, Lào Cai đua nhau trồng thuốc phiện. Chúng em chở hàng lên Đồng Văn, Mèo Vạc, đi xin cũng được vài lạng. Em chở cho nó gần chục cân từ huyện Yên Minh về Hà Nội, nó trả được ba chỉ vàng. Từ đó em cách mặt. Vả lại, em cũng biết, dính vào ma túy không sớm thì muộn cũng có ngày vào tù. Mẹ kiếp, em cấm bọn buôn ma túy lắm.

Anh ta ngửa cổ nốc cả cốc rượu rồi quệt mép, nét mặt tối hắc đi:

- Nhà em có ba anh em, thằng thứ hai và đứa em gái út chỉ vì nghiện ngập mà một đứa bị Sida mới chết, một đứa thì bị tù chung thân vì bán

hêrôin, mẹ em vì buồn, vì nhục với họ hàng mà ốm chết. Mẹ kiếp, nếu công an không chê, em xin làm cảnh sát, chuyên đi bắt bọn buôn ma túy.

- Túy "đen" là người thế nào? - Thành hỏi.

Chí nói:

- Ông ấy ngày xưa là cán bộ Ty Thương nghiệp Sơn La, nghỉ hưu non và về quê mua đất làm trang trại. Ông ta làm kinh tế giỏi lắm... Chỉ có dăm năm mà nay có hơn ba chục hécta vài thiếu, dứa, nhãn, lại có hai hécta ao cá. Vừa rồi mua lại được hai chục hécta nữa. Mỗi năm thu hơn hai trăm triệu. Được nhiều lần đi báo cáo sản xuất giỏi ở tỉnh đấy.

Rồi Chí cười nhạt:

- Những con số lãi lờ đó chỉ lừa được mấy ông chính quyền thôi. Nhưng không qua được mắt thằng này đâu. Chỉ cần cho người tính toán mỗi năm ông ta bán được bao nhiêu cây trái, bao nhiêu tấn cá, bao nhiêu con gà, con vịt, tính chi phí trừ dầu vào thì còn lãi bao nhiêu? Rồi lãi như vậy, tiền đi đâu? Đố ai tìm được một quyển sổ tiết kiệm của ông ta ở ngân hàng. Và điều quan trọng là vốn ở đâu ra nhỉ? Ông ấy có đi vay bao giờ đâu?

Thành gật gù:

- Rất cảm ơn anh đã cho chúng tôi biết một số thông tin quan trọng. Về tay Quả thì đúng là bọn tôi đang muốn gặp để nhờ anh ta xác minh họ một nguồn tin về bọn buôn lậu động vật quý

hiếm. Còn ông Túy, loại như thế đã làm gì mà giàu? Người của tỉnh chúng tôi, tôi biết lắm. Thứ chủ trang trại mỗi năm thu vài trăm triệu, bây giờ chỗ nào chả có.

Thế rồi Thành chủ động khéo léo lái sang chuyện khác. Họ ăn uống, nói chuyện tào lao. Lúc về, Thành đi sát Chí, nói nhỏ:

- Chúng tôi sẽ gặp anh sau. Hãy nhớ là chớ nói với ai những điều anh vừa nói. Nhớ đấy, nó liên quan đến tính mạng của anh.

- Em muốn gặp các anh thì tìm ở đâu?

- Chúng tôi sẽ có người thường xuyên liên lạc với anh. Anh cứ yên tâm là mọi chuyện sẽ được giữ tuyệt đối bí mật.

- Trong số các lái xe sáng nay các anh gặp, có mấy thằng cũng chạy hàng cho chúng nó đấy. Lúc này, em đi ra đây, bị chúng nó theo. Em phải lừa mới thoát được.

Đúc giật mình:

- Đến thế cơ à, nếu vậy anh càng phải cẩn thận.

*

Trại cải tạo và quản lý phạm nhân số Bảy nằm cách thị xã hơn bảy chục cây số. Trước kia, đây là trại giam của V26 tức là Cục Quản lý và cải tạo phạm nhân. Nhiệm vụ của trại là chuyên giam giữ cải tạo những phạm nhân có án từ bảy

nằm trở lên cho đến chung thân. Trại nằm trên một khu vực rộng có đến hai trăm hécta, nhưng chủ yếu là đất gò đồi. Trong khu vực trại có một chuỗi ba cái hồ khá lớn. Những hồ này hình thành từ một con suối cạn được ngăn lại để chứa nước.

Trại Bẩy có lịch sử khá lâu đời. Năm 1954, sau khi hòa bình lập lại ở miền Bắc thì trại được thành lập với tên gọi là Trại cải tạo Quyết Tiến. Ngày ấy, trại là nơi giam giữ và cải tạo phạm nhân chủ yếu là các đối tượng phản động, gián điệp, hoặc những phần tử có nợ máu trong kháng chiến chống Pháp. Trong kháng chiến chống Mỹ, trại được chuyển thành trường giáo dục thanh thiếu niên chậm tiến. Nhưng từ sau năm 1975 thì trại được "nâng cấp" và trở thành nơi giam giữ cải tạo phạm nhân trọng án và cái tên Quyết Tiến được thay đi bằng tên "Trại Bẩy". Trải qua hàng chục năm xây dựng, trại đã có một cơ ngơi bề thế. Nhà cửa cho cán bộ chiến sĩ khá khang trang và đầy đủ tiện nghi như tivi, quạt máy; các khu vui chơi như sân bóng đá, bóng chuyền, nhà tập võ, sân cầu lông cũng được xây dựng đúng tiêu chuẩn. Cán bộ chiến sĩ quản giáo và cảnh sát bảo vệ của trại được ăn ba bữa không phải đóng tiền, phạm nhân được ăn tăng thêm ngoài tiêu chuẩn nhà nước quy định mỗi tháng hơn năm chục ngàn. Gần chục năm qua, trong trại

không có vụ nào phạm nhân ốm chết vì suy kiệt, không có các vụ trốn trại và nạn đầu gấu trong trại được chấm dứt, đời sống văn hóa tinh thần của phạm nhân rất khá vì vậy ba năm liên trại được tặng cờ Thi đua xuất sắc của Bộ dành cho khối Trại giam. Tuy nhiên, trại không phải là đơn vị giàu có và đã có nền kinh tế hàng hóa mà mới chỉ ở mức tự túc được lương thực thực phẩm để cải thiện đời sống cán bộ chiến sĩ. Nói tóm lại, đây là một trại cải tạo theo đúng những định nghĩa tốt đẹp nhất của nó.

Ngay phía ngoài khuôn viên của trại cũng có một thôn đến gần trăm nóc nhà của các thế hệ cán bộ quân giáo. Tại đây, người ta có thể dễ dàng thấy được nhiều gia đình đã "ba đời " làm cai ngục vì thế mà người ta gọi làng này là "thôn Quản". Trẻ con sinh ra ở làng này muốn đi học phải cuộc bộ xa gần hai cây số, còn lên cấp II thì phải đi xa gấp ba như thế. Phía ngoài thôn Quản khoảng ba trăm mét cũng có một làng nhỏ mà cư dân nơi này toàn là tù tha về vì vậy có cái tên rất chi đặc trưng "thôn Phạm". Họ được ra tù, vì hoàn cảnh gia đình éo le mà không muốn trở về quê quán nữa, thế là họ xin Ban giám thị cho ở lại. Trại liên hệ với chính quyền xã sở tại, cấp cho họ vài trăm mét vuông và dăm bảy sào đất. Đất đồi ở đây rộng mênh mông vì thế chính quyền cũng khá hào phóng khi cấp đất cho phạm

nhân. Nhưng cũng từ sau thập niên 90 của thế kỷ trước, khi có một nhà máy đường được xây dựng gần trại và con đường mới mở chạy qua thôn Phạm thì đất đai bỗng trở nên có giá. Có gia đình chỉ xén bán đi năm trăm mét đất là đủ tiền xây nhà hai ba tầng, lại mua sắm được khối thứ vật dụng cho gia đình. Thế mới biết câu "tiểu phú do cần, đại phú do thiên". Nhiều cán bộ quản giáo ở thôn Quản nhìn những gia đình thôn Phạm bỗng chốc giàu lên như điều mà ngán ngời. Họ biết cuộc đời họ không bao giờ có được một dịp may như thế nữa.

Thời gian đã xóa nhòa mọi ranh giới giữa cư dân thôn Quản và thôn Phạm, vì thế, lớp trẻ lớn lên không cần phân biệt và chúng đã yêu nhau. Cũng có cặp bị gia đình ngăn cấm - mà chủ yếu là phía người thôn Quản - đã phải bỏ nhà ra đi biệt xứ. Nhưng cũng có vài cặp đã nên vợ nên chồng trong sự vui mừng của cả hai thôn. Nhiều nhà văn, nhà báo đã về lấy tài liệu ở thôn Quản, thôn Phạm để viết phóng sự, bút ký và cả tiểu thuyết. Năm ngoái, Hãng Phim tài liệu Trung ương cũng đã làm một bộ phim rất cảm động về cuộc đời của một số cán bộ quản giáo thôn Quản và số phận của những phạm là tù tha về ở thôn Phạm.

Trại Bẩy có năm khu nhà giam và lúc cao điểm nhất là có gần một nghìn phạm nhân.

Nhưng từ ngày Nhà nước ban hành những quyết định đặc xá thì số lượng phạm nhân ở trại giảm đi chỉ còn hơn năm trăm. Trong số phạm này thì cũng chỉ dám đưa đi lao động khoảng hơn ba trăm, còn số có án tù hai mươi năm hoặc chung thân vì những tội nguy hiểm và luôn có hành vi côn đồ, hung hãn thì trại chỉ dám sử dụng chúng rất hạn chế. Và mỗi lần như vậy thì anh em quản giáo lại phải tăng cường canh gác, vì thế anh em cũng không mấy khi sử dụng số này lao động.

Từ năm 1990, do phải thu gọn các đầu mối trại cải tạo, nên Cục V26 đã giao Trại Bảy cho công an tỉnh quản lý, tất nhiên là chỉ những phạm nhân có mức án tù bảy năm trở xuống. Trường hợp án cao hơn mà được ở Trại Bảy thì phải là người có hoàn cảnh đặc biệt và dứt khoát là công an tỉnh phải có công văn xin cấp trên chuẩn y.

Từ khi vào trại, Lê Minh được đưa về tổ phục vụ khu vực Ban giám thị và chỉ phải trông nom mấy vườn hoa nhỏ trước trụ sở. Đó là công việc hết sức nhẹ nhàng và hoàn toàn phù hợp với Lê Minh. Nhiều phạm nhân cho rằng Minh đã khéo lo lót cho Giám thị nên mới vào trại mà được ưu ái như vậy. Thật ra thì Lê Minh cũng chẳng phải chi đồng nào, mà người nói với Ban giám thị chính là Tường. Khi hoàn tất kết luận điều tra, hôm tổng đạt cho Lê Minh, Tường đã có một buổi chiều nói

chuyện với ông ta. Trong buổi này, Lê Minh bày tỏ sự cảm phục đối với Tường bằng những lời nói hoàn toàn không có vẻ gì là giả dối. Tuy nhiên, Lê Minh cũng trách Tường là người không biết thời thế và khuyên Tường hãy từ bỏ công an. "Làm công an cũng như làm chính trị, phải học cầu thủ đá bóng là biết rời sân cỏ lúc nào? Đừng để đến lúc cấp trên vận động cho về hưu hoặc tổng khứ đi nơi khác" - Lê Minh triết lý với Tường như vậy. Trước lúc đưa Lê Minh về phòng giam, Tường thẳng thắn hỏi Minh có cần giúp đỡ gì không, Minh suy nghĩ hồi lâu rồi cũng rất thẳng thắn nói "Tôi của tôi, nếu bị tử hình thì tôi chỉ xin anh một điều là hãy cho biết ngày tôi bị bắn. Biết từ chiều hôm trước. Tôi muốn trong khoảng thời gian chờ chết ấy, tôi sẽ tự vấn lại cuộc đời mình, và nếu được anh bắn cho tôi phát đạn ân huệ thì tôi rất cảm ơn anh. Còn nếu như tôi may mắn thoát tử hình, thì xin anh nói với Ban giám thị trại Bảy xếp cho tôi công việc gì đó vừa sức lực và tránh xa những tên phạm có máu côn đồ".

Nghe Lê Minh nói, Tường cười và lắc đầu nhẹ: "Đề nghị thứ nhất của anh thì chắc chắn là không được, còn đề nghị thứ hai, tôi hứa giúp anh".

Kết thúc phiên tòa sơ thẩm, Lê Minh được xuống án chung thân mặc dù trong bản luận tội và đề nghị mức án, Viện Kiểm sát kiên quyết đề nghị phải "loại Lê Minh ra khỏi cộng đồng". Lê

Minh không chống án, vì thế mười lăm ngày sau, Lê Minh được đưa vào thụ hình tại trại Bẩy. Ba ngày trước đó, Tường phóng xe máy vào gặp Giám thị và anh xin cho Lê Minh theo đúng yêu cầu của anh ta. Dĩ nhiên là Ban giám thị đồng ý ngay bởi lẽ, họ biết một người như Lê Minh thì không phải là tên tội phạm có những hành vi đột biến nguy hiểm.

Lê Minh nhập trại và nhanh chóng chiếm được cảm tình của cán bộ quản giáo bởi cách cư xử hết sức đúng mực, lễ phép, nói năng cẩn trọng và rất có ý thức với công việc được giao. Mặc dù chưa bao giờ chăm sóc hoa, cây cảnh nhưng Lê Minh cũng tỏ ra là người có óc thẩm mỹ cao trong việc bài trí cây cảnh và trồng hoa. Chỉ hơn một tháng, Minh đã biến khu vườn hoa cây cảnh trước dãy nhà Ban giám thị vốn dĩ lờ lợt, với nhiều loại hoa sặc sỡ, với những hòn non bộ kệch cỡm, những bức tượng người cá, thằng bé con đứng "tè"... thành một khu vườn đẹp nhưng giản dị, màu sắc nom sang trọng hơn hẳn. Mỗi khi có đoàn khách nào đến tham quan hoặc cán bộ cấp trên về kiểm tra, Ban giám thị cũng không ngần ngại giới thiệu về vườn hoa này và dĩ nhiên là phải nói về Lê Minh.

Một buổi sớm, Lê Minh đang lúi húi tỉa những cây hồng trong vườn cảnh thì một cán bộ quản giáo lại gần. Lê Minh đứng dậy, lễ phép:

- Xin chào Ban ạ.

- Thế nào, công việc này có phù hợp với anh không?

- Thưa Ban, quá nhẹ nhàng ạ. Nhưng không hợp ạ.

- Anh nói rõ xem nào? Tại sao anh Tường lại xin cho anh và nói đây là nguyện vọng của anh

- Thưa Ban, cho phép tôi được nói thật lòng, nếu không phải, xin Ban bỏ quá cho.

- Được, anh cứ nói. À, anh có hút thuốc không?

- Thưa Ban, tôi hút thuốc lã. Thưa Ban, chăm sóc mấy cây hoa này là việc quá giản đơn và tôi cũng buồn chán vì không phải động não suy nghĩ. Tôi vốn là dân làm kinh doanh lại bươn chải trên thương trường lâu năm nên không quen lăm với sự nhàn nhã. Tôi nhìn đất đai, phong thủy của trại mà thấy tiếc... Trại ta đất rộng, nhưng cằn cỗi, đá sỏi nhiều. Nếu chỉ lo trồng bạch đàn, tai tượng thì trông có rừng đầy nhưng hiệu quả kinh tế chả là bao. Hai chục hécta ao hồ, nuôi cá nhưng năng suất thấp, chỉ đủ ăn trong trại, như vậy là quá phí. Vì vậy, cần phải đổi hướng kinh doanh, thay đổi cơ cấu cây trồng vật nuôi. Cần phải chọn loại cây gì, con gì có giá trị kinh tế cao.

Anh quản giáo nói thật thà:

- Những điều anh nói, Ban giám thị cũng đã nghĩ đến nhưng chưa tìm thấy lối thoát.

- Thừa Ban, nghe nói thì khó nhưng lại đơn giản. Chỉ cần thế này, toàn bộ khu vùng đất đồi, cho trồng vài thiêu và nhãn lồng. Vài thiêu hợp với đất đồi, đất cần, chỉ cần đào hố rộng, đổ phân mùn xuống cho giai đoạn đầu, lắp hệ thống tưới đủ nước là xong. Trong lúc vài chưa thu hoạch thì trồng loại cây dưới tán như trồng dưa lấy quả bán cho nhà máy hoa quả đồ hộp, trồng hương nhu, bạc hà và mở lò cất tinh dầu... Cần biết lấy ngắn nuôi dài. Còn hồ cá thì ngăn ra làm ba, một hồ thả các loại cá to như trắm đen, mè hoa, trôi Ấn Độ, trôi Digan; bé thì vài ba kilô, loại lớn thì hơn chục cân, thậm chí hai mươi, ba mươi cân... và dành hồ này cho dân Hà Nội lên câu tính giờ. Ở Hà Nội, có nhiều hồ câu tính ba mươi ngàn thậm chí năm chục ngàn một giờ mà vẫn đông nườm nượp. Trại của ta cách Hà Nội không xa, đường đi thuận tiện, phong cảnh đẹp, mát mẻ, yên tĩnh, trật tự trị an tốt, nếu cho câu cá giải trí đảm bảo thu lãi gấp hàng chục lần bán cá chợ. Một hồ cho thả cá rô phi đơn tính và bán cho xuất khẩu thủy sản. Nước ngoài hiện đang mê cá rô phi đơn tính, giá xuất là bốn đôla một cân, ta chỉ cần lấy nửa số đó. Còn một hồ, nuôi cá cải thiện đời sống cho phạm, thả vịt lấy trứng...

Người quản giáo nghe có lý, gật gù:

- Ý kiến của anh rất hay. Tôi sẽ báo cáo Ban giám thị.

Vừa lúc đó, có tiếng một quản giáo trẻ gọi:

- Anh Lê Minh. Ra có người đến thăm.

- Thưa cán bộ, ai vậy?

- Một ông người Hoa và một cô nữa.

Lê Minh sững người. Anh cán bộ quản giáo cười:

- Tôi quên mất, lẽ ra phải thông báo cho anh từ sớm. Ông ta có đơn xin thăm nuôi, Phó chủ tịch tỉnh đề nghị Công an duyệt. Ban giám đốc cũng đồng ý. Anh nghỉ đi. À, chiều anh làm cái đơn, xin được chuyển buồng giam, lý do gì đó thì tùy. Chúng tôi sẽ chuyển anh ra trại ngoài cho khá hơn.

- Cám ơn Ban. Tôi xin phép Ban được ra ngoài.

*

Lê Minh trở về phòng giam trút bỏ bộ quần áo kaki mang từ nhà đi và thay bộ quần áo tù màu ghi nhạt có sọc đen còn rất mới. Vốn là người điềm tĩnh nhưng không hiểu sao từ lúc nhận tin ra ngoài gặp Cheng, Lê Minh cứ thấy một cảm giác hồi hộp pha lẫn chút đắc thắng dâng lên trong lòng mỗi lúc một mãnh liệt. Từ hôm vào trại, hầu như không tuần nào Lê Minh không có người đến thăm và gửi quà. Đó là những đệ tử cũ, những người từng chịu ơn, những bạn bè là quan chức chính quyền tỉnh. Mỗi lần có người đến thăm, mà nhất lại là những người đang đương chức đương quyền,

Lê Minh lại thấy có chút thỏa mãn và một cảm giác là lạ mơ hồ.

Ngày xưa, nếu ai phải đi tù, có khi cha mẹ, vợ con, họ hàng ra đường không dám ngẩng mặt lên nhìn thiên hạ. Ai cũng coi chuyện có người nhà phải mắc vòng lao lý là điều đáng xấu hổ. Nhưng bây giờ thì khác, hình như số người bị tù mỗi năm mỗi tăng cho nên không ít người coi chuyện tù đầy là bình thường. Cuộc chuyển đổi kinh tế từ hình thức tập trung quan liêu bao cấp sang nền kinh tế thị trường đã mang lại nhiều kết quả to lớn nhưng cũng đã bộc lộ nhiều mặt trái của nó mà những người lãnh đạo đất nước không phải đã nhìn ra ngay. Điều dễ nhận thấy nhất là người ta phải bươn chải kiếm tiền bằng mọi cách và đồng tiền đã phô diễn sức mạnh khủng khiếp của nó. Người ta không thể tồn tại nếu như không có tiền vì thế nạn tham nhũng, hối lộ, buôn lậu, lừa đảo đã diễn ra như một bệnh dịch và vô phương cứu chữa. Chẳng thế mà có một lần Lê Minh đã được nghe một vị lãnh đạo khá có tiếng tâm thốt lên rằng: "Người liêm khiết bây giờ đó là người không có quyền lực gì và giữ vị trí công tác không có ai muốn biếu quà và không có cách gì để ăn cắp tiền Nhà nước". Càng ngẫm càng thấy đúng. Lê Minh không nhớ nổi là đã bao nhiêu lần mang tiền rồi các thứ hàng hóa đắt tiền khác đi hối lộ các quan chức của tỉnh và cả một số người trên Hà Nội. Chưa có ai chê,

chưa có ai từ chối và có điều lạ là không ít người nhận tiền của Lê Minh với thái độ vô cảm. Hình như họ coi việc Lê Minh hay ai đó phải mang tiền biếu họ là lẽ đương nhiên, là bổn phận của kẻ làm ra tiền phải như vậy.

Hôm nay Cheng đến, Lê Minh biết hơn ai hết là kể từ nay, thân xác này tuy nằm trong tù, nhưng quyền lực và cái uy của một thời bắt đầu sống lại.

Mải mê với những suy nghĩ, Lê Minh chợt sực tỉnh khi thấy mình đã vào đến nhà đón tiếp gia đình phạm nhân. Sau khi khai báo tên ở phòng trực ban, Lê Minh được đưa ra gian nhà ngoài khá rộng và có hai dãy bàn bằng đá granito dài chạy dọc nhà. Bàn đá nhưng ghế lại là ghế gỗ vì thế nom cứ khắp khiễng thế nào ấy. Vì là vào buổi sáng thứ hai cho nên không có người nhà phạm nhân đến thăm nuôi vì vậy gian nhà đến hơn trăm mét vuông chợt trở nên rộng mênh mông.

Lê Minh nhận ra ngay Cheng và một cô nhân viên khác rất trẻ, đẹp đang ngồi ở bàn hội họp chờ đón. Cheng vươn người qua bàn, nắm lấy tay Lê Minh:

- Khỏe không anh Minh.

- Cảm ơn ông, tôi khỏe. Ô, không phải cô Hạnh đi cùng ư?

- Không, cô ấy bận việc ở nhà, nhưng có gửi anh quà và chúc anh mạnh khỏe.

- Ông cho tôi gửi lời cảm ơn cô ấy. Thế nào, giữa hai người vẫn tốt đẹp đấy chứ?

- Cho đến giờ này thì tốt nhưng đến mai thì có trời biết.

Cheng mang thuốc lá đến mời người quản giáo đứng ở góc phòng, tiện thể, Cheng đưa anh ta một túi quà khá to:

- Thưa ông, tôi đến thăm ông Lê Minh. Có chút quà gửi biểu Ban giám thị. Ông có thể kiểm tra.

Túi quà được một quản giáo mở ra: Có ba cây thuốc ba số 5, hai chai rượu tây và hai hộp bánh. Anh cán bộ quản giáo cảm ơn Cheng rồi giao cho cô nhân viên trực ban ghi tên các loại quà biếu vào sổ và nhã nhặn đưa cho Cheng ký. Xong việc, anh lại đứng ở góc nhà lặng lẽ nhìn mọi người.

Cô gái đi cùng Cheng mở túi lấy ra mấy lon bia, thuốc lá, kẹo bày lên bàn rồi ra ngoài sân để hai người nói chuyện.

Cheng mở nắp lon bia đưa cho Lê Minh:

- Nào, xin chúc sức khỏe. Chúc anh sớm được ra.

Lê Minh cười nhạt và khẽ đưa mắt nhìn vào chiếc gạt tàn thuốc lá được đóng bằng gỗ cắm lại, vuông vức như một quyển sổ. Nhìn ánh mắt Minh, Cheng hiểu ngay đó là một chiếc máy ghi âm thu phát sóng. Cheng đổi giọng:

- Anh sống trong trại thế nào? Mọi việc ổn cả chứ?

- Nói chung là ổn. Đây là một trại cải tạo kiểu mẫu cho nên cuộc sống của những phạm nhân như tôi được đảm bảo tốt về mọi mặt. Tôi cũng được sắp xếp một công việc phù hợp với sức khỏe. Tôi vẫn được xem tivi, có báo đọc, dĩ nhiên là chỉ có báo Nhân dân, Quân đội nhân dân và tờ báo của tỉnh.

Lê Minh nói chậm rãi, và hơi to quá mức, dường như muốn để những lời nói của mình được máy ghi âm ghi lại rõ ràng. Lê Minh biết rất rõ là cách phòng gặp này chỉ hơn hai chục mét, phía đầu hồi nhà là có một phòng nhỏ dành cho bộ phận kỹ thuật. Họ có ba người, thay nhau ngồi ghi âm lại toàn bộ các cuộc đối thoại của phạm nhân và gia đình, dĩ nhiên là chỉ với ai mà Ban giám thị có yêu cầu. Mà những yêu cầu đó thường là từ các cơ quan nghiệp vụ đặt ra.

Hai người bắt đầu nói chuyện với nhau bằng những câu chuyện vô bổ, nhạt như nước ốc. Khi nhìn đồng hồ, thấy thời gian không còn nhiều, Lê Minh mới đứng dậy, ra nói với anh cán bộ quản giáo:

- Thưa Ban, tôi bị gai đôi cột sống L3, vì thế ngồi lâu đau lưng không chịu nổi. Xin Ban cho phép tôi được đi lại nói chuyện với ông bạn.

- Được thôi - Anh cán bộ quản giáo tỏ ra dễ dãi gật đầu - Nếu anh thích, đưa ông ấy đi dạo ngay trong khu vườn hoa này.

- Rất cảm ơn Ban - Lê Minh thở phào nhẹ nhõm vì biết người quản giáo đồng ý như vậy tức là cấp trên đã không có yêu cầu giám sát bằng biện pháp nghiệp vụ - Tôi chỉ xin đi lại trong phòng thôi ạ.

Phòng rộng lại vắng nên Lê Minh và Cheng đi lại khá thoải mái:

- Chúc ông làm ăn may mắn. Còn tôi, ông biết tôi sẽ phải ngồi tại đây ít nhất là bao nhiêu năm không? - Minh ngừng một chút rồi tự trả lời - Không dưới mười hai năm, nếu như mọi chuyện xuôi xẻ và tôi được giảm án đều đặn. Đến lúc tôi ra tù, e rằng phải chống gậy mà đi rồi.

Cheng cười:

- Mười năm ư? Không đến vậy đâu. Nhưng thôi, anh đừng nản chí vội. Chúng tôi sẽ tìm mọi cách để cho anh có cuộc sống trong trại thật tốt.

- Công việc của ông thế nào?

- Mọi sự bắt đầu ổn định dần. Thú thật là tôi cũng không tin là mình có thể quay lại Việt Nam. Chính vì vậy, trong thâm tâm, tôi rất khâm phục anh đã tôn trọng luật chơi và không bán đứng bạn bè trong lúc hoạn nạn. Hiện nay, tỉnh đã tìm cho chúng tôi một đối tác khác để tiếp tục dự án khu vui chơi Hòn Ngọc. Anh có biết ai sẽ tiếp tục sự nghiệp của anh với chúng tôi không?

- Làm sao mà tôi biết được?

- Đó là một chiến hữu thân cận của anh, không, là đệ tử trung thành của anh mới đúng.

- Ai vậy?
- Chẳng lẽ anh lại còn giấu tôi? Tiến, Giám đốc Thành Đạt, con trai của Túy "đen"!

Lê Minh sầm mặt lại:

- Từ hôm tôi vào trại, chưa thấy mặt cha con nó đâu?

- Anh phải mừng là họ đã khôn ngoan hơn anh tưởng. Rồi họ sẽ đến đây và sẽ lại phải nghe anh.

- Nếu như tôi không muốn gặp họ nữa thì sao?

Cheng cười kín đáo:

- Lê Minh ơi, anh giấu tôi mà làm gì. Nhìn mắt anh, nhìn vẻ mặt anh lúc mới gặp nhau, tôi biết anh mong ngày mong đêm buổi gặp này. Anh cứ yên tâm đi, mọi việc lại đâu có đó. Còn anh, hãy vào thư viện của trại mượn Tam Quốc diễn nghĩa mà đọc để hiểu Quan Vân Trường "thân tại Tào doanh tâm tại Hán" là như thế nào.

Anh quản giáo đứng ở góc nhà bắt đầu tập trung sự chú ý vào hai người. Thấy kim đồng hồ đã chỉ 10 giờ trưa, Cheng đứng dậy:

- Thôi, tạm biệt anh. Sẽ có người đến thăm anh thường xuyên. Tôi có thể sẽ ít tới. Anh đừng buồn. À, tôi muốn gửi anh ít tiền để chi tiêu.

- Tôi không cần nữa. Trong sổ tiết kiệm của tôi ở trại vẫn còn 1 triệu... ông biết đấy, nhu cầu chi tiêu trong trại là không lớn.

- Đối với người thông minh, đồng tiền chỉ là phương tiện.

Nói rồi Cheng đến bên cô trực ban và nộp vào sổ cho Lê Minh 10 triệu đồng. Cheng ra về và còn giơ hai ngón tay lên hình chữ V chào Lê Minh.

*

Minh "hói" ở nhà một mình và ngồi uống rượu suông. Từ ngày công an dẹp băng nhóm Tiên "chỉ" và triệt phá nhóm Lê Minh, Minh "hói" luôn sống trong tâm trạng biết ngày nào hay ngày ấy. Minh "hói" cũng nằm trong diện bị khởi tố điều tra. Cảnh sát Điều tra cũng gọi Minh "hói" lên lấy lời khai nhiều lần, nhưng có lẽ vì không đủ chứng cứ nên cuối cùng họ ra lệnh đình chỉ điều tra. Suốt một thời gian dài, Minh "hói" hầu như quanh quẩn trong nhà, chăm sóc mấy con chim yểng, sáo, họa mi, khướu hoặc ra mương đi câu cá rô với bọn trẻ con. Nhà có con yểng nói leo lẻo suốt ngày: "Minh ơi. Có nhà không". Nhưng chả hiểu sao bỗng một hôm nó nói "Công an, công an. Minh không có nhà đâu". Thoạt đầu, mỗi khi nghe nó nói "công an", Minh giật bắn người. Nhưng rồi nghe mãi cũng quen và còn thấy vui tai.

Thật ra thì Minh "hói" cũng đã tốn khá nhiều tiền để tạo được mối quan hệ với một anh điều tra viên của đội điều tra trọng án. Nhờ anh này mà Minh biết được tiến trình điều tra. Hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chuẩn đi Trung Quốc hoặc sang

Đức nếu như cảm thấy không thể thoát. Tất cả số bạn bè chiến hữu, trừ vài người đặc biệt tin cậy là Minh thì thoảng bí mật gặp, còn thì xa lánh hết. Khi vụ án Lê Minh xét xử xong, lúc ấy, Minh "hỏi" mới thở phào nhẹ nhõm.

Có tiếng chuông gọi cửa, Minh ra mở cửa và nhận ra đó là Túc, người thanh niên mà đã đưa tiền cho Hoàng Ngọc Quả ngoài sân bay. Túc ngày xưa vốn là đệ tử của Minh, nhưng mấy năm nay, Túc chuyển đến làm trong trang trại của Hoàng Văn Túy nên quan hệ cũng nhạt dần. Ngày còn dưới trướng của Minh, Túc được coi là tên đao búa tin cậy. Hắn là kẻ ít mồm ít miệng, tính lì lợm và đặc biệt là có máu liều vì thế bọn khác rất sợ. Từ ngày đầu quân về cho Túy "đen", Túc và Minh hầu như không gặp nhau. Hôm nay, thấy Túc lại tìm mình, Minh "hỏi" biết là có chuyện. Minh rót rượu mời hắn rồi kể cả:

- Thế nào thằng em, từ ngày về với ông Túy, mày biến mất tăm, hay tưởng tao sức tàn lực kiệt rồi. Sống với ông ấy chắc sung sướng lắm nhỉ. Tao thấy mày vượng tướng đấy.

- Em đâu dám. Nhưng ông anh phải hiểu cho, trong lúc công an làm vụ án bắt Tiên "chỉ", tổng tù Lê Minh và hàng chục tên, liệu có ai đảm bảo là không có một gã bơm xe đạp, một thằng xe ôm suốt ngày rình ở nhà anh không? Trong lúc này cần phải biết học cách của con chạch.

- Khá, chú khôn ngoan nhiều hơn anh nghĩ.

- Em cũng chẳng nghĩ ra đâu. Đó là ông bảo thế. Nghe tin ông anh bị hoạn nạn, cũng lo lắng. Nhiều bạn muốn tới thăm nhưng ông cấm.

- Hôm nay chú đến, chắc không phải chỉ thăm sức khỏe mà thôi.

Túc rót rượu uống tự nhiên như không:

- Vâng, ông gửi em mang tới cho anh ít tiền - Nói rồi hắn đưa cho Minh "hối" một phong bì toàn đôla.

Minh tròn mắt:

- Sao lại nhiều thế này?

- Ông bảo anh hôm nào lên ông chơi. Thời gian vừa rồi, ông phải cắt quan hệ với anh cũng chính là để bảo vệ anh. Anh nghỉ một thời gian dài không làm ăn gì cả, chắc cũng "đói".

- Điều đó tao biết chứ. Ông bây giờ giàu lắm nhỉ, hôm nọ tao xem tivi, thấy ông lên nói kinh nghiệm nhà nông trồng vải thiều, tao cứ buồn cười.

- Trước mắt, ông muốn anh về giúp cho anh Tiến. Công ty anh ấy đầu tư bất động sản khá lắm, nhưng có vài chỗ nó dây dưa nợ nần, thậm chí nhận tiền rồi cứ ì ra, cần phải có người đủ bản lĩnh... Việc ấy ông giao cho anh và anh Tiến cũng muốn vậy. Còn việc thứ hai, thằng Quả trốn biệt tăm rồi.

- Quả nào?

- Anh lạ gì nó, ngày xưa nó lái xe cho chỗ tay Lập, quân lão Lê Minh. Nó là một mắt xích quan trọng lắm.

- Nhớ rồi. Thằng Quả chuyên chạy cơm đen chứ gì?

- Đúng nó. Nhưng thằng Tám, trước lúc bị tử hình, sợ quá, khai ra bao nhiêu chuyện, nhưng rất may là nó thường giao hàng cho thằng Quả. Ông đã đưa tiền cho thằng Quả trốn vào Đắc Lắc, nhưng nó lừa ông và trốn ngay tại sân bay. Khả năng là nó về Hà Nội. Ngày xưa nó có con vợ bé, nuôi giấu nó ở chỗ nào đó ngoài khu xóm liều Chương Dương. Ông nhờ anh tìm hộ. Ảnh của nó đây.

- Tìm thấy xong thì làm gì?

- Em không biết ông xử lý thế nào. Nhưng ông có bảo em là phải giáo dục nó, đừng nói linh tinh, mà không nói nữa thì càng tốt.

Nghe nói vậy, Minh "hói" cười khùng khục:

- Ông già ghê thật đó. Thôi được rồi, chú bảo ông là chủ nhật anh sẽ lên chơi. Còn việc thằng Quả, cứ từ từ rồi tính.

- Không phải là từ từ... mà phải nhanh! - Túc đột nhiên nghiêm mặt, nói như ra lệnh.

Nhìn ánh mắt của Túc, Minh "hói" biết thời thế đã đổi thay, nó không còn là quân của mình nữa.

*

Gã kia đi rồi, Minh "hói" lại ngồi uống rượu và xòe tập đôla ra xem. Hắn lôi dưới gầm bàn ra chiếc máy soi tiền loại nhỏ chiếu vào tập đôla rồi cười khùng khục. Minh nhắc máy lên gọi cho một gã đệ tử là Hùng "sát thủ" bằng giọng êm ái, dịu dàng lạ thường:

- Em đây à?

Hùng đang nằm với gái, nghe điện thoại, hấn cầu nhàu:

- Đang thú thì điện với chả dóm.

Hấn không ngờ là câu hấn nói lọt vào máy:

- Anh Minh đây, nếu em bận, để khi khác vậy

Hùng "sát thủ" giật mình vội đổi giọng khi nghe tiếng của Minh:

- Dạ, em đây. Em xin lỗi, cứ tưởng con vợ em!

- Sáng mai em đến chỗ anh, ta bàn việc kinh doanh mới nhé.

- Kinh doanh hàng gì hả anh?

- Thập cẩm ngũ vị. Này, chú có mấy đệ tử ở khu xóm liều Chương Dương?

- Hơn chục thằng.

- Bảo chúng nó tìm xem có thằng nào mới đến ngụ cư. Tuổi khoảng ngoài bốn mươi, gầy, nhỏ, gáy có nốt ruồi to, nốt ruồi Ngụy Diên ấy. Khi xúc động, hay nói lắp.

- Đặc điểm ấy thì dễ thôi.

- Nó sống với một con bồ. Con mụ này trước bán bún sáo măng ở cửa chợ Long Biên, chồng chết vì chích quá liều. Tìm được, chú cho anh hay. Sáng mai đến nhận kinh phí mở cửa hàng nhé.

*

Trong phòng họp của giám đốc Trần Phúc, có Tường, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự Vũ Văn

Đắc, Thành, Đức, Tâm, Lưu và Thượng tá Hoan - Phó cục trưởng Cục Phòng chống tội phạm về ma túy.

Tường báo cáo:

- Báo cáo đồng chí Giám đốc và các đồng chí. Theo tài liệu mà trình sát thu thập được, thì tên Hoàng Ngọc Quả đã bỏ trốn ngay khi báo *Pháp luật và Đời sống* của tỉnh đăng tin hoãn tử hình tên Nguyễn Văn Tám. Hắn mua vé máy bay đi thành phố Hồ Chí Minh, nhưng đến giờ máy bay khởi hành thì hắn xin hoãn chuyến và đi đâu mất. Như vậy có khả năng là tên trùm của đường dây đã bố trí cho hắn trốn vào phía Nam, nhưng tên Quả lo sợ bị thủ tiêu nên đã bỏ chạy. Như vậy, lời khai của tử tù Nguyễn Văn Tám là có cơ sở chắc chắn. Chính tên Quả trong một thời gian dài đã chở ma túy cho tên Tám. Nhưng đường dây ma túy của tên Tám với Lê Minh và Công ty Ngọc Thảo như thế nào, ta chưa biết. Máy ngày vừa rồi, chúng tôi tập trung đấu tranh với tên Lập, Giám đốc Ngọc Thảo I, về số tiền ba trăm ngàn đôla, nhưng hắn một mực nói không rõ nguồn gốc và chỉ khai là nhận từ Lê Minh. Kế toán trưởng của Minh Đức cũng không biết gì về số tiền này. Còn Lê Minh, chúng tôi chưa hỏi. Tôi đề nghị ta cho khởi tố điều tra, di lý Lê Minh về trại tạm giam để tiếp tục đấu tranh.

Giám đốc Trần Phúc:

- Lãnh đạo Tổng cục yêu cầu chúng ta mở chuyên án này, bằng mọi biện pháp nghiệp vụ phải lần cho ra đường dây mua bán, vận chuyển ma túy từ Lào qua Việt Nam ra nước ngoài, và phương thức tẩy rửa tiền của bọn chúng. Vì vậy hôm nay, Ban giám đốc quyết định thành lập Ban chuyên án M12. Tôi sẽ làm trưởng ban, đồng chí Tường là phó ban thường trực. Lát nữa, các đồng chí sẽ nhận quyết định. Bây giờ, chúng tôi muốn nghe ý kiến chỉ đạo của đồng chí Hoan.

Thượng tá Hoan đứng dậy, nói chậm rãi:

- Thưa các đồng chí, với tất cả những thông tin mà chúng tôi có được cho đến nay thì ở tỉnh ta đang tồn tại một đường dây buôn bán, vận chuyển ma túy ra nước ngoài với quy mô khá chặt chẽ và có khối lượng hàng tương đối lớn. Nhưng nguy hiểm hơn là chúng đang tẩy rửa tiền đen ngay trên đất nước ta. Rất có khả năng đây là nhóm tội phạm mới, gắn kết giữa tội phạm ma túy, tội phạm kinh tế, tội phạm công nghệ cao và tội phạm ảo, hay còn gọi là tội phạm đi dép lê trong nhà.

*

Buổi sáng, tên Quả từ nhà cô bồ ra ăn phở. Hắn vừa bê bát phở lên thì có hai thanh niên lù lù đến:

- Thế nào ông anh, hôm qua thua bọn này hai chục vé, định xù hả?

Quả trợn mắt, đặt bát phở xuống bàn, bắn cả nước:

- Chúng... chúng mày là... là thằng nào. Tao... tao quen biết gì mày?

Quả nói lấp bắp. Một gã ngó ra sau gáy Quả rồi đổi giọng:

- Chết bỏ mẹ, nhầm rồi. Thằng kia tóc bạc lắm. Em xin lỗi... xin lỗi ông anh.

*

Tại Công ty Thành Đạt. Giám đốc Tiến đang ngồi trước máy tính. Anh ta thao tác trên máy nhanh thoăn thoắt và xem lướt những thông tin về giá cả, nhà đất cũng như các dự án được giới thiệu trên mạng. Thỉnh thoảng, anh ta lại lật giở đối chiếu với thông tin trên các báo *Đầu tư nước ngoài*, *Thời báo kinh tế*, *Giá cả thị trường*...

Tiến làm việc rất chăm chú và thể hiện đó là người có tri thức cao, am hiểu lĩnh vực truyền thông. Những thông tin quan trọng, Tiến ghi vào sổ tay.

Tiến bấm số điện thoại nội bộ:

- Mời cho tôi anh Thiều, Trưởng phòng Kỹ thuật.

- Vâng ạ.

Vài phút sau, Thiều, Trưởng phòng Kỹ thuật có mặt. Đó là một thanh niên còn trẻ, mặt mũi nom rất sáng sủa, thông minh và cách ăn mặc cũng hết sức lịch lãm, sang trọng.

- Thưa anh, anh cho gọi em?

Mắt vẫn nhìn như dán vào màn hình, Tiến hỏi:

- Tình hình cổ phiếu của Công ty Xây dựng và Dịch vụ nhà cửa thế nào?

- Báo cáo anh, chỉ số trong phiên giao dịch chiều hôm qua đã tăng hơn 10 %, ngay sau khi có tin chính thức từ Ban tổ chức chính quyền tỉnh là đưa tiến sĩ kinh tế Đỗ Văn Tráng về làm Giám đốc.

- Tôi biết chuyện này, vậy anh đã nghĩ cách gì để cho cổ phiếu của công ty này giảm mạnh vào phiên giao dịch ngày kia không? Nếu nó giảm, ta cho mua vào, mua bằng hết.

- Thưa anh, cũng hơi khó đấy ạ. Ai cũng biết tiến sĩ Tráng là người rất giỏi về kinh doanh và được yêu quý. Ông ấy về, chắc chắn sẽ đưa được công ty vượt lên.

- Cái đấy thì rõ rồi. Anh cho đưa lên mạng những thông tin sau: Thất bại của tiến sĩ Tráng trong dự án xây dựng khu công nghiệp Bình An - làm sao cho người ta hiểu ông Tráng là một nhà kinh tế thích làm thơ - mà đã làm thơ thì viễn vông, là lãng mạn không tưởng, là thiếu tính thực tế. Cậu cầm tập thơ của ông ấy mới xuất bản về giao cho nhân viên của cậu phân tích. Rồi lôi mấy bài của mấy thằng cha bồi bút viết tâng bốc tập thơ này ra, chửi thật lực vào.

Tiến lấy tập thơ có tựa đề "Khi tôi trên Mặt Trăng" đưa cho Thiều.

- Vâng ạ, cái này thì đơn giản.

- Rồi cậu đưa lên mạng một số những khuyết điểm của ông ấy trong đời tư như có lần say rượu, đi xe máy, gây tai nạn chết người; đưa chuyện ngày xưa từng tị với một cô bán bách hóa, để cô ta đem chiếu đến trải trước cửa ăn vạ, bị kỷ luật về Đảng... Đưa những thông tin này vào các trang điện tử của mấy tờ báo có uy tín ấy. Cậu bẻ khóa được bao nhiêu địa chỉ rồi?

- Thưa anh, bẻ khóa vào mạng của công ty này thì chuyện không khó. Hôm nọ, em vừa xâm nhập được vào mạng của một cơ quan Bộ khá quan trọng. Họ dựng hàng rào lửa ác lắm. Mấy lần suýt bị lộ.

- Rất tốt. Thứ hai là cậu vào mạng nội bộ của Ủy ban nhân dân tỉnh, lấy cho tôi toàn bộ quy hoạch xây dựng vùng ngoại vi thành phố, từ nay đến năm 2010.

- Vâng ạ!

- Tôi đã ký quyết định cho cậu được tăng lương rồi. Mỗi tháng là 5 triệu, không kể bảo hiểm do công ty mua. Khi nào lấy vợ, báo cáo trước nửa tháng nhé, để tôi còn chuẩn bị.

- Em rất cảm ơn anh. Dạ thưa anh, em xin báo cáo với anh thêm một việc.

- Cậu cứ nói đi.

- Em vừa tìm được một "hắc-cơ" rất cao thủ trong đại hội "hắc-cơ" toàn tỉnh vừa rồi. Em nói thật với anh, khóa mã công ty mình trên mạng, nó mở trong một giờ rưỡi!

- Cái gì! Một giờ rưỡi - Tiến trố mắt, đứng dậy - Chính tôi lập mật khẩu, lập hàng rào lửa.

- Vâng, em cũng không tin được, vậy mà đúng như thế.

- Thế này thì cũng là loại kỳ tài đây. Được, tôi đồng ý cho cậu thu nạp nó. Nhưng cha mẹ nó làm gì?

- Bố nó là cán bộ của Sở Kinh tế Đối ngoại. Mẹ làm ở Sở Giao dịch Ngân hàng Cổ phần Ngoại thương.

- Tốt! Cậu trực tiếp sử dụng nó. Nhưng phải nhớ nguyên tắc bảo mật đấy.

- Vâng ạ. Em xin hứa - Thiều sung sướng cảm ơn rồi lui ra.

Lại có tiếng gõ cửa. Tiến ngẩng lên:

- Mời vào.

Minh "hói" ăn mặc lịch sự, sang trọng, vào:

- Chào anh Tiến.

- Ôi, anh Minh - Tiến vồn vã - Ài chà chà, ông anh trông cứ như sắp đi cưới vợ mới.

Rồi Tiến ân cần rót nước mời Minh:

- Anh dạo này sống thế nào?

- Thì cũng làng nhàng, tạm đủ ăn. Thu nhập chính là vào hai căn nhà cho bọn Tây thuê, tháng

được hơn ngàn đô, ngoài ra tôi còn bỏ vốn vào mấy nhà hàng đặc sản. Đủ ăn tiêu và đủ tiền đi câu cho đỡ buồn.

- Câu cá thật hay câu bọn cá diếc váy ngắn?

- Không, câu cá. Hôm nào rồi, chú đi với tôi. Nhiều khi phải học câu Thời, câu Thế.

Tiến gật gù:

- Đúng thế. Học đi câu cũng là học chờ đợi thời cơ, nắm bắt lấy cơ hội và phản ứng kịp thời trước khi cơ hội đến, nhất là câu cá to. Ông vẫn nhắc tới anh luôn và hồi con Thanh bị chết, ông rất lo là anh nóng mắt, làm liều. Đầu tiên, ông định bảo em nhắc anh, nhưng sau thấy hậu quả là lão Tiên hứng chịu nên ông thôi. Tuy thế ông vẫn chăm chú quan sát anh đấy.

- Anh biết. Mặc dù không qua lại thường xuyên nhưng ông làm gì, thành đạt trên lĩnh vực VAC ra sao, anh đâu có lạ. Chỉ có điều, có mối quan hệ nào giấu thì cố mà giấu, và ngược lại, có khi phải phô trương... Mà như chú bây giờ thì phải phô trương, phải tạo dựng.

- Em chưa nghĩ lắm đến chuyện ấy, cứ cắm đầu cắm cổ làm.

- Chú giấu anh mà làm gì. Anh xem tivi, thấy chú nay tháp tùng ông Bộ trưởng này, mai theo Thứ trưởng kia rồi lúc theo Chủ tịch, Bí thư tỉnh; hội nghị lớn bé nào có quan to đến chú cũng ngồi hàng đầu, ghi chép rất nghiêm túc "lời vàng ý

ngọc"... Chà những cái đó, chú vào vai đat lăm, Các ông càng to, tỏa bóng càng lớn. Minh cứ núp bóng mà đi. Vừa mát, vừa an toàn, vừa...

Tiến ngắt lời, và nghiêm mặt:

- Anh ghê thật đấy. Thảo nào ông đã có lần bảo là anh khôn quá nên hơi sớm. Đừng quá tò mò vào việc của người khác thì bao giờ cũng được thanh thoi.

- Không chú mới là tuổi trẻ tài cao. Thôi, anh theo lời ông, đến phụ giúp chú, công việc gì cần anh, chú bảo. Còn nếu không, anh lại... "ta về với vợ ta thôi" - Minh "hỏi" ngân nga nhại lời một bài hát.

Tiến nhìn thẳng vào Minh, ánh mắt chột nghiêm nghị, lạnh lùng hẳn:

- Nghe nói ngày xưa anh là kỹ sư cầu đường phải không?

- Đúng, đã từng đi học Liên Xô về. Mà thế hệ anh là đi học thật, được cấp bằng thật, chứ không như nhiều kẻ bây giờ. Học giả, bằng thật.

- Thế bây giờ em giao cho anh một đội quân và có một số máy móc chuyên dụng, anh sẽ biến cho em những khu đầm lầy, đất hoang thành làng mạc, những khu đất chó ỉa thành đường cao tốc, thành khu nọ, khu kia, anh làm được chứ? Và tất nhiên, đó phải là công ty con trong Tổng công ty Thành Đạt.

- Anh hiểu rồi. Quá đơn giản.

- Và ngoài ra, anh sẽ là "sĩ quan an ninh" ở Tổng công ty em.

- Chú giao việc như vậy hơi nặng đấy. Nhưng thôi, anh sẽ cố gắng.

Tiến đứng dậy, đi lại trong phòng làm việc, suy nghĩ đăm chiêu rồi thông thả:

- Có một điều, anh phải quên đi và đừng nghĩ đến trả thù, đó là chuyện lão Lê Minh giết con Thanh.

- Anh hiểu. Anh đã quên lâu rồi.

Có điện thoại di động của Minh "hỏi".

- Alô, tôi nghe đây... Sao, thấy thằng cháu rồi à... ờ... đừng để nó chạy đi chơi lung tung nhé. Nó mà ngã xuống ao là chú bị đòn đấy.

Tiến hiểu nội dung câu chuyện nhưng vẫn giả vờ:

- Cháu nào đấy, hay là có con gửi ở đâu?

- Thằng cháu họ, bố mẹ nó gửi. Nó bỏ nhà đi chơi, mới tìm được.

Bỗng Tiến nheo mắt nhìn Minh "hỏi":

- Anh bây giờ đóng kịch cũng khá lắm rồi đấy. Thảo nào, ông già dặn tôi, thấy thằng Minh nó cười to thì hãy cẩn thận.

Minh cười xòa:

- Thôi, chú hiểu cho tôi thế là được. Chỉ có điều là nếu nghi ngờ thì không dùng, mà đã dùng thì phải tin.

- Dĩ nhiên là như thế - Tiến gật đầu nói quả quyết.

IV

Thực hiện kế hoạch của Ban chuyên án M12 về xác minh hiềm nghi với những đối tượng chính, trong đó có Vũ Văn Hùng và Hoàng Văn Túy; Giám đốc Trần Phúc giao cho Tường trực tiếp đi phúc cung tên Nguyễn Văn Tâm bởi lẽ các anh tin rằng hắn vẫn chưa nói hết.

Sau khi được đảm bảo là sẽ không bị án tử hình, tên Tâm đã khai ra vô vàn chuyện quái quỷ về đường dây ma túy mà hắn là một trong những tên quan trọng nhất.

Tâm khai rằng hắn đã vận chuyển hàng trăm bánh heroin và ngót hai trăm kilôgam thuốc phiện từ Lào về trong nhiều năm qua. Qua những lời khai của hắn cộng với tài liệu trình sát, Ban chuyên án M12 đã xác định được rằng việc tên Tâm bị bắt là do sự mâu thuẫn ăn chia trong nội bộ đường dây.

Người muốn thực hiện âm mưu một mũi tên bắn "trúng ba đích" chính là Thiếu tá Vũ Văn Hùng, Đại phó đội trình sát thuộc Phòng Cảnh sát

Phòng chống tội phạm về ma túy của Công an tỉnh. Hưng vốn là một cảnh sát hình sự và cũng chuyên về đấu tranh chống ma túy. Năm 1998, Phòng Cảnh sát Phòng chống ma túy được thành lập, Hưng được điều sang làm đội phó. Điều bất ngờ nhất với Ban chuyên án M12 là về những lời khai của tên Tâm về Hưng. Hóa ra là Hưng đã tham gia buôn bán ma túy từ rất lâu rồi lẽ Hưng quê ở huyện Tương Dương tỉnh Nghệ An. Tương Dương được coi là địa điểm trung chuyển ma túy lớn nhất khu vực miền Trung. Hưng bảo kê cho một đường dây buôn bán thuốc phiện từ những năm đầu thập niên 90. Về sau này, Hưng còn trực tiếp chỉ đạo một nhánh khác và chính vì muốn độc quyền làm ăn nên Hưng đã bày kế đưa tên Tâm vào bẫy. Tên Tâm bị bắt sẽ làm cho đường dây do Hoàng Văn Túy tức Túy "đen", chủ trang trại Thiên Sơn, cầm đầu run sợ và buộc phải phụ thuộc vào đường dây của Hưng - Đó là mục tiêu thứ nhất.

Tên Tâm nếu bị tử hình thì cũng là bài học cho những tên khác vì đã không chịu cống nạp cho Hưng - Đó là mục tiêu thứ hai. Còn điều thứ ba mới quan trọng, đó chính là Vũ Văn Hưng muốn tiêu tốn toàn bộ mạng lưới buôn bán vận chuyển ma túy trên địa bàn tỉnh vào tay mình. Khi tên Tâm bị chính quân của Hưng phục kích bắt quả tang đang chở heroin, Hưng đã mớm cho Tâm là đừng có khai gì cả mà cứ việc nhận tội. Nếu tỏ ra

thành khẩn thì chắc chắn là sẽ được cứu. Nguyễn Văn Tâm không biết đó là mưu kế của Hưng nên từ đầu đến cuối, hắn một mực khai là do tham tiền nên "nhỡ" chở thuê. Suốt trong thời gian từ lúc bị bắt rồi ra Tòa lĩnh án tử hình và trong những ngày chờ ra pháp trường, lúc nào Tâm cũng tin rằng hắn không thể nào chết và sẽ được giảm án xuống...hai mươi năm. Thế rồi cho đến khi thân chết đã cận kề, lúc đó hắn mới choàng tỉnh!

Cũng nhằm bóc cho được mặt nạ của Vũ Văn Hưng, Ban chuyên án M12 đã đề nghị lãnh đạo Bộ Công an cho áp dụng một loạt các biện pháp nghiệp vụ đặc biệt, trong đó có cả việc bố trí lực lượng ngoài tuyến theo dõi di biến động của Hưng. Nhưng với kinh nghiệm của một người làm trình sát hình sự lâu năm, Hưng vẫn tỏ ra bình thản và không có bất cứ một hành động nào tạo ra sự nghi ngờ cho người khác.

Nhưng với tất cả những gì mà Ban chuyên án có được và nếu đó là sự thật thì rõ ràng đây là tên tội phạm đặc biệt nguy hiểm.

Từ hôm được hoãn thi hành án tử hình, do yêu cầu nghiệp vụ và cũng là để bảo vệ mạng sống cho hắn nên Tương cho chuyển Tâm sang buồng giam khác có điều kiện sống tốt hơn và Tương đã bố trí bốn cơ sở giám sát hắn. Đó cũng là những phạm nhân được Tương giáo dục, cảm hóa và trong nhiệm vụ đặc tình trại giam, họ đã giúp anh phá